

Τὸ σαλόνι τοῦ γιατροῦ

— Γιατρὲ σὰς ἔφερα τὸν ἄνδρα μου νὰ τὸν ἐξετά-
σετε γιὰ τοὺς πονοκεφάλους του.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΠΟ. ΦΥΛΛΟΥ 21
ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
1951

BISMODOQUINE

ΜΙΚΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΑΜΟΙΒΑΔΩΔΕΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΠΑΘΗΣ ΦΥΒΕΩΣ
ΕΝΤΕΡΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΡΑΧΩΝ.

Έκυκλοφόρησε και εις
KOMPRIMÉS

ΤΩΝ 0.50

Με βάση την DI- IODOQUINE
σε συνδυασμό με την ρίζαν
ίπεκακουάνας παρουσία
απορροφητικών φαρ-
μάκων επιτυγχάνει
άμεσα αποτελέσματα.

Τό σάδόνι του διατρου

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΜΑΡΝΗ 7
ΤΗΛ. 51-181

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΕΤΟΣ 16^{ον} - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1951
ΤΕΥΧΟΣ 21^{ον}

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 24.000
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: 2.000

Από Μηνες Λέλινα

Ο "ΟΡΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ,,

ΕΑΙ έπιστημονικά συζητήσεις ήρ-
χισαν και πάλιν διά τόν «όρρον της
αλήθειας» τό φάρμακον τό όποϊον — ο-
πως λέγουσιν — κάνει τόν άνθρωπον νά λέ-
γη την αλήθειαν. Είναι ένα είδος... «καλ-
μόλ». Τό πέρνεισ και σου φέρνει μία
νάρκη. Σε μεταρσιώνει και βρίσκεσαι σε
μία μαγευτική ατμόσφαιρα γαλήνης και
ετυχίας. Ούτε κοιμάσαι, ούτε όνειρεύε-
σαι άλλ' ούτε και ζής. Είσαι — εκείνο
πού λέμε συχνά — μεταξύ φθοράς και
άφθορίας. Σε ρωτούν και απαντάς. "Ε-
κλεψες; "Εκλεψα. "Εσκότωσες; "Εσκότω-
σα. Φανταστήτε εάν τό νέον αυτό φάρ-
μακο διαδοθή και επιβληθή. Θα χαλάση
ό κόσμος. «Βρέ μασκαρά γιατί μ' εκλε-
ψες;» «Έτσι ήθελα» θα είναι ή απάντη-
σις. Και θα γίνεται σωρός αποκαλύψεων
για συμφέροντα, για αίσθήματα, για
γυναικοδουλειές και πολλά άλλα εύχα-
ριστα και δυσάρεστα.

— Θα μάς πής την αλήθειαν;
— Ο έρωτώμενος θα σιγά.
— Δός του ένα... χάπι «όρρου αλή-
θειας». Χάπι! ό έρωτώμενος μετά δύο
λεπτά θα είναι λαλίστατος. Μα αφού
κινδυνεύομεν τόσο πολύ ασφαλώς θ' α-
νεύρωμεν και τόν «όρρον του ψεύδους».
Τό μόνον αντίδοτον. Τό κακό όμως είναι
ότι σήμερα λέμε όλοι μας ψέμματα ώ-
στε ασφαλώς ό «όρρος του ψεύδους» δέν
θα μάς πιάνη. "Εχουμε όλοι οι άνθρω-
ποι πάθει... άνοσία. Και καλά να τά
πάθουμε πού κινδυνεύομε τώρα να γί-
νουμε μαλλιά-κρυδάρια με τόν «όρρο
της αλήθειας».

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ!

ΑΠΟ την Αμερικην άγγέλλεται νέα
σοβαρά ανακάλυψις. Έφευρέθη και
κατεσκευάσθη ένας νέος τύπος διά της
ατομικής ακτινοβολίας. Η πολύτιμος
συσκευή άνομάσθη «Μηνύτωρ ακτινοβο-
λίας». Ζυγίζει δλόκληρον από 450 γραμ-
μάρια και έχουν όγκον συνήθους μέτρου
δύο λιτρών. Ο «Μηνύτωρ της ακτινοβο-
λίας» χρησιμοποιείται ήδη και από Ια-
τρούς οι όποιοι καταμετρούν δι' αυτό

την ραδιενέργειαν επί των ανθρώπινων
σωμάτων. Τώρα με την νέαν εφεύρεσιν
οι ποιηταί ύφίστανται πραγματικήν πα-
νωλεθρίαν. Έκείνο τό «κάτι με τραβά
κοντά σου, μα δέν ξέρω τί» θα είναι α-
πλούστατα ό... «Μηνύτωρ της ακτινο-
βολίας». Και τά άραία μαύρα ή γαλανά
άμυγδαλωτά μάτια της αγαπημένης μας
θα μάς... τραβούν εις «Μηνύτορας α-
κτινοβολίας». Όμολογουμένως ή εποχή
μας είναι πάρα πολύ πεζή παρ' όλην
την... ακτινοβολίαν της!

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η "ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ,,

Ο ζήτημα της εύθανασίας εύρίσκειται
και πάλιν εις επικαιρότητα εξ ά-
φορμής μιάς δικής ή όποια διεζήχη εις
τό Μονακό. Κατηγορούμενος δέν ήτο
αυτήν την φορά Ιατρός αλλά μία κυρία
όνόματι Ντανίνο. Κατά τό κατηγορητή-
ριον ή κ. Μαγδαληνη Ντανίνο έτοποθέ-
τησε σωλήνας φωταερίου πλησίον της
παραλύτου 84έτιδος κ. Σάλμπερμπεργ
και της επέφερε τόν θάνατον. Συμφέρον
ουδέν. Φιλεσπλαχνία και πόνοσ υπήρξαν
αποδεδειγμένως τά αίτια της επισπεύ-
σεως του θανάτου της παραλυτικής. Η
υπεράσπισις υπεραμύνθη της κατηγορου-
μένης. Τό δικαστήριον όμως δέν απέδε-
χθη τό δικαίωμα της «εύθανασίας» και
κατεδίκασεν — έπιεικώς βέβαια εις φυ-
λάκισιν μόνον — την κατηγορουμένην.
Τό θέμα είναι μέγα. Σκεφθήτε να σας
αγαπά ή γυναίκα σας ή ή φίλη σας τό-
σον πολύ ώστε μόλις άδιαθετήσετε και
πονάτε ή βογγάτε να σας δηλητηριάση
διά να... αναπαυθήτε. Έάν ή «εύθανασ-
σία» νομιμοποιηθή τερατώδη εγκλήματα
θα δύνανται να καλύπτονται υπό τό
πρόσχημά της.

— Τί λες κατηγορούμενε διά τό έγ-
κλημά σου; "Εδηλητηριάσες την... πεν-
θεράν σου;

— Έγώ, κύριε πρόεδρε; Έπόνανγε ή
καυμένη κι' έλεγε: Δέν είσθε χριστια-
νοί. Δέν με λυπείσθε; Δώστε στριχινή
να πεθάνω, να γλυτώσω!

Και της έδωσα από έλεημοσύνην και
βαθειαν συγκίνησιν —... ποντικοφάρ-

μακο! Έκκοκάλωσεν ή... άγία αυτή
γυναίκα και ήσύχασεν από τούς φρικτούς
πόνους!

Ποίος θα μπορή τότε να καταδικάση
αυτόν τόν λαμπρόν και έξαίρετον γαμ-
βρούλην της... χάριν της... εύ-
θανασίας;!

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΛΛΟ πάλιν αυτό! Εις την Άγγλίαν
μία γυναίκα απέκτησε παιδί με τε-
χνητήν... γονιμοποίησιν. Τό γεγονός
παρήλθεν εις όλην την Εύρώπην ως ένα
φυσικόν και άναμενόμενον πράγμα. Ου-
δεμία συγκίνησις ή άνησυχία. Έμείς δ-
μως «κρούομεν τόν κώδωνα του κινδύ-
νου». Έάν με τό σύστημα της τεχνητής
γονιμοποιήσεως λυθή τό ζήτημα της άν-
θρωπίνης αναπαραγωγής τότε ανατρέ-
πεται τό πάν. Οί άνδρες... άχρηστεύ-
ονται τελείως. Έλάχιστοι μόνον θα χρη-
σιμοποιούνται διά την συλλογήν της
χρησίμου ύλης διά την γονιμοποίησιν ή
όποια θα παίνη σ' ένα μικρό μπουκα-
λάκι. Έτσι ύστερα από λίγα χρόνια θα
ρωτούμε:

— Ποίος είναι ό πατέρας σου;

— Τό... μπουκαλάκι!

Μη γελάτε. Οί άνδρες άς τόν πάρου-
με σοβαρώς ύπ' όψει μας τόν δημιουρ-
γούμενον μέγαν κίνδυνον. Χωρίς άστειά
θα μείνουμε στο τέλος... μπουκαλά!

Μη Ισομονήτε ότι
το σήμα "FAREL" και
εξασφαλίζει την α-
κριβή δοσολογία,
την αφοσίωση να-
δαρόμια των ανρώ-
ων υγίων και την
αδυσπλόστην μελετών

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΛΗΡΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-51

ΑΡΙΘ. 36210

ΙΑΤΡΙΚΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΗ

ΜΟΥ έλεγε κάποιος φίλος μου γιατρός:

— Δεν υπάρχει δυσκολώτερος άσθενής από την γυναίκα...

— Την «γυναίκα» γενικά;

— Όχι ακριβώς. Λέγοντας «γυναίκα» δεν εννοώ βέβαια το κοριτσόπουλο που ίσαμε τα 18-20 του χρόνια ή μάλλον όσο διαρκούν τα νεανικά του άνυπανδρα χρόνια, όταν αρρωτάνει έχει τις κοινές και συνειθισμένες ιδιοτροπίες κάθε κοινού και συνειθισμένου άσθενούς. Ούτε πάλι εννοώ την ηλικιωμένη κυρία που έχει περάσει τον Ρουδικώνα της κοκεταρίας και της πονηριάς.

— Έννοείς γιατρέ μου, τί;

— Την φιλάρεσκη γυναίκα, μεταξύ 25 και 40 χρόνων, την γυναίκα στην πιο μεστωμένη της ωριμότητα. Κυριολεκτικά, όταν άδιαθετή δεν ξέρει τί έχει τί θέλει. Σου δείχνει τέτοια συμπτώματα που νομίζεις ότι κάνει διάγνωση, αλλά πριν της γράψης το φάρμακο που πρέπει σου λέει άλλα.

Βέβαια οι γυναίκες, σχεδόν καθολικά είναι κρίσιμες που υπόκεινται σε ύστερικά φαινόμενα και κάθε τους παλινωδία σε περίπτωση άδιαθεσίας, είναι αποτέλεσμα νευρικότητας από ύστερισμό. Αυτό το ξέρουν οι γιατροί και επιμένουν περισσότερο στην περιγραφή, που τί αίσθάνεται ο άσθενής, από μια γυναίκα παρά από έναν άνδρα. Ο άνδρας καταλαβαίνει τί έχει. Σου το λέει καθαρά και ντόμπρα:

— Το και το γιατρέ μου...

Καταλαβαίνεις άμέσως και ξέρεις πώς πρέπει ν' αντιμετωπίσης την κατάσταση σου.

— Η γυναίκα;

— Η γυναίκα φίλε μου είναι ιατρικό σταυρόλεξο. Πρέπει να σου τα λήψω μασσημένα, μπερδεμένα, με περιστροφές και ο γιατρός να βρίσκει το τί έχει καθέως και οριζοντίως... Τρομερός μπελάς. Πίστεψέ με αγαπητέ μου ότι προτιμώ να έχω μόνον δέκα άνδρες πελάτες παρά εκατό γυναίκες.

— Κανένα παράδειγμα γιατρέ;

— Προχθές μ' εκάλεσαν σε μια άγνωστή μου κυρία. Ένας κοινός φίλος με είχε συστήσει: Δεν παίρνετε τον τάδε; Και με φώναξαν.

— Λοιπόν;

— Όμορφη γυναίκα, στα τριάντα πέντε της, με όλη την εύρωστία της ηλικίας αυτής. Πρώτη μου κουβέντα ήταν να την έρωτήσω τί αισθάνεται. Άρχισε από ένα πόνο στην καρδιά και χωρίς να της το ζητήσω μου έδειξε το μέρος. Η καρδιά της δεν είχε τίποτα, έκτος ίσως από κανέναν έρωτα που δεν έμπαινε στη δικαιοδοσία μου. Πήγαμε στα νεφρά όπου

Τού κ. Δημ. Γιαννουκάκη

ένοιωθε κάτι πονάκια... εν τέλει καταλήξαμε σε μια κοινότατη σκωληκοειδίτιδα αφού περάσαμε από όλα τα μέρη του σώματος με συνοδεία ζωντανής εις-κοινογραφίσεως και πονοκεφάλων που δεν υπήρχαν παρά στη φαντασία της.

— Λες να το έκανε επίτηδες γιατρέ μου να βρίσκης άφορμή να θαυμάζης τα κάλλη της;

— Δεν την παίρνω στον λαιμό μου. Μπορεί και να μπορεί και όχι. Κατά κανόνα, μάλλον όχι. Διότι η γυναίκα, το παρουσιάζει αυτό το καταπληκτικό φαινόμενο να μην ξέρη που πονά. Σε δεβαιώ πως οι γυναίκες είναι χειρότερες από τα μικρά παιδιά. Γι' αυτό θα ήμουν της γνώμης να εξέταζαν τις γυναίκες οι παιδίατροι που έχουν άνεπτυγμένη τη δύναμη της μαντικής.

— Όστε αυτές οι γυναίκες της «ευχάριστης ηλικίας» είναι ο μεγάλος μπελάς...

— Και οι άλλες της άχαριστης ηλικίας.

— Δηλαδή;

— Οι γεροντοκόρες. Αυτές πιά είναι κι' αν είναι.

— Τι κάνουν;

— Δυστροπούν από ντροπή! Είδα κι' έπαθα να πείσω μια πελάτισσά μου γεροντοκόρη να κυττάξω ένα εξάνθημα

που είχε βγάλει όπως μου έλεγε, στο στήθος.

— Δεν ήθελε;

— Ντρεπότανε.

— Θα είχε λόγους γιατρέ.

— Και λόγους εύλογους μάλιστα.

Λόγους... βυζαντινών ερειπίων!... Έν τέλει δεν είχε τίποτε παρά έναν απλούστατο δερματικό έρεθισμό, που δεν χρειαζότανε καν γιατρός για να τον κυττάξω. Θα περνούσε μόνος του, αλλά μια και είχαμε κατεβάσει την αούλεια, και το έρυθμα της αιδούς είχε πάει πιά περίπατο, μ' έρωτησε αν... με πλαστική έγχειρησι θα μπορούσε να πετύχουν μιά... αναστήλωσι. Της είπα ότι δεν είμαι ειδικός και της συνέστησα κάποιον γνωστό μου γιατρό. Ξέρεις τί μου είπε;

— Τί;

— «Δηλαδή θα πρέπει να με ιδή και άλλος γιατρός».

Τί να της πής; «Ήθελε να κάνει αισθητική έγχειρησι στο στήθος χωρίς να την δει ο γιατρός»!

Έγώ αγαπητέ μου τί να σου πώ; μου είπε τέλος ο φίλος ασκλητιάδης. Θα πάσω να δέχωμαι γυναίκες για πελάτισες. Θα γιατρεύω μόνον άνδρες και θα το γράψω και στην πόρτα μου.

— Δηλαδή τί θα γράψης γιατρέ;

— Άλλοι γράφουν «γυναικολόγος».

Έγώ θα γράψω: Ίατρος ανδρολόγος!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος Άγγλος γιατρός σερ Στάνλεϋ Χήγουεντ έκληθε κάποτε τα μεσάνυχτα κοντά σ' ένα βαθύπλοτο άρρωστο, που είχε άπλωσ μιαν έλαφρά δυσπεψία όφειλομένη στην κατάχρησι ποτών.

— Έτοιμάσατε τη διαθήκη σας; ρώτησε ο γιατρός τον άρρωστο μετά την εξέτασι.

— Όχι, γιατρέ μου.

— Τότε να καλέσετε άμέσως τον συμβολαιογράφο σας... Και τα παιδιά σας, που είναι;

— Στο Μάντσεστερ.

— Τηλεγράφηστε νάρθουν άμέσως. Όταν ο ύπνρέτης έφυγε τρέχοντας να εκτελέση τη διπλή άποστολή, ο άρρωστος ρώτησε τρέμοντας τον Χήγουεντ:

— Όστε, γιατρέ μου, δεν υπάρχει καμμία έλπίς να ζήσω;

— Ποιός το είπε αυτό; Καλές σείς δεν έχετε τίποτα... άπολύτως τίποτα. Είσαθε γερός και ακλόνητος σαν πλατάνι.

— Μά τότε, γιατρέ μου, γιατί στείλατε να ειδοποιήσουν τον συμβολαιογράφο και τα παιδιά μου;

ΔΙΑΣΗΜΩΝ

— Γιατί, αγαπητέ μου, απήντησε ψυχρά ο Χήγουεντ, δεν ήθελα να είμαι ο μόνος ήλίθιος που άνησυχήσατε άπόψε χωρίς λόγο!...

ΣΥΝΤΑΓΗ

ΝΑΣ γνωστός, για τη μεγάλη του άφηρημάδα γιατρός, δέχεται την έπισκεψι μιάς πελάτισσας που του έχει στείλει μια γνωστή του κυρία.

— Ιατρέ μου του λέει, πάσχω από μία παράξενη νευρασθένεια, που με πιάνει μόνο στον ύπνο μου.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή γιατρέ μου, ενώ όλη την ήμερα είμαι άπολύτως καλά, μόλις πέφτω να κοιμηθώ, πέφτω από το κρεβάτι μου στο πάτωμα!

Και ο άφηρημένος μας γιατρός την ξαναρωτάει σοβαρώς:

— Είπατε πως πέφτετε κάτω από το κρεβάτι σας;

— Ναί γιατρέ μου.

— Έ! τότε να στρώνετε να κοιμάστε χάμω!...

Κόκκαλο ή πελάτισσα!

ΤΟ ΙΔΙΟ... ΕΚΑΝΕ!

ΑΓΝΩΣΤΟΣ έφοπλιστής κ. Σωσίβιος Καραμασούνας είναι πολύ μουντάρης, γυναικολάτρης ή Δόν Ζουάν άδιόρθωτος, εάν προτιμάτε. Άρρώστησε όμως και οι γιατροί του άπαγόρευσαν άσστηρότατα κάθε έπαφή, κάθε συνάφεια με το ωραίο φύλον.

— Ακόμη και η καμαριέρα σας, του είπαν, θα είναι έξήντα έτών, όχι λιγώτερο.

Σε λίγο τον βλέπουν στη μέση τριών ώραιотάτων και νεαρωτάτων δεσποινίδων.

— Έ! Τί είναι αυτές; ρωτούν κατάπληκτοι οι γιατροί.

— Κύριοι, άκολουθήσα πιστά τας οδηγίες σας. Μου είπατε να πάρω μια θαλαμηπόλο των έξήντα έτών. Έγώ έπληρα τρεις των... είκοσι. Το ίδιο δεν.. κάνει;

...

Η... ΑΠΟΡΙΑ!

ΠΑΛΑΙΟΣ Ιατροφιλόσοφος Άφεντούλης έλεγε πολλά έξυπνα πράγματα. Κάποτε έπήρε τάχατες ύφος στενωχωρημένο. Και όταν τον έρωτησε ένας φίλος του τί έχει, άποκρίθηκε:

— Τί θέλετε να έχω; Είμαι σε δύσκολη θέση, φίλτατε! Έλαβα σήμερα ένα γράμμα από τον έξάδελφό μου.

— Και λοιπόν;

— Μου γράφει ότι πέθανε η γυναίκα του και ότι την ίδια μέρα κέρδισε και το λαχείο. Τί να κάνω; Συγχαρητήρια ή συλλυπητήρια να του... στείλω;

...

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΡΟΙΚΑ

ΤΙ ΕΜΑΘΑ; Παντρεύεται η κόρη σου με γιατρό; Και τί προίκα του δίνεις;

— Τρεις... άρρώστειες!

...

Ο ΑΝΙΑΤΟΣ... ΓΑΜΟΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΣ Γάλλος Ιατρός Μπρούα ήταν άδιάλλακτος... μισογύνης! Έμισούσε με θηριωδία το γυναικείο φύλον και άπέδιδε σ' αυτό σχε-

δόν όλα τα νοσήματα!

Κάποτε έρωτησε έναν άρρωστο:

— Είσαθε νυμφευμένος;

— Μάλιστα, κ. καθηγητά!

Τότε ο Μπρούα, στο γραμματέα του:

— Γράψτε: Πάσχει έξ άνιάτου... γάμου!»

ΠΟΛΥ... ΣΩΣΤΑ!

ΓΙΑΤΡΕ, ρωτάει μια ωραία νέα το χειρουργό, που της είχε κάνει μιάν έγχειρησι σκωληκοειδίτιδος. Θα φαίνεται ή πληγή, που έχω στο κάτω μέρος της κοιλιάς;

— Αυτό εξαρτάται άποκλειστικώς άπό... σας. άπαντάει στωϊκώτατα ο γιατρός.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΕΝΑΣ μεσόκοπος, χλωμός και άδύνατος, πηγαίνει να τον εξέτάση ο γιατρός.

— Πάσχετε από άναίμια, φίλε μου, του λέει εκείνος. Θα παίρνετε το τονωτικό, που θα σας γράψω, και θα κάνετε καθημερινώς μιάς ώρας περίπατο μετά τη δουλειά σας. Χρειάζεσθε περισσότερη κίνηση. Τί έπάγγελμα κάνετε;

— Είμαι... ταχυδρομικός διανομέης!

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟΝ!

Ο κ. ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΔΗΣ άφηγείται με καμάρι:

— Έγώ... ξαίρετε... έχω το γιατρό στο σπίτι... κοφοχρονία.

— Δηλαδή;

— Με το χρόνο. Γι' αυτό φροντίζω ν' άρρωσταίνω... τακτικά, για να μην παίρνη άδικο το μισθό του!

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ!

ΤΙ ΕΧΕΤΕ; ρωτά ο γιατρός τον πελάτη του, γέρο καθηγητή των μαθηματικών και φοβερό... Καζανόδα, παρ' όλα τα 65 χρονάκια του.

Ο άρρωστος έξηγει τη νόσο του σε μαθηματικό... στύλ, καθ' ο μαθηματικός:

— Γιατρέ μου... νά: Θέλησα να μάθω πόσες φορές εισχωρεί το 65 στο 25 και την... έπαθα!

Τα εϋθϋμα του δευτερολέπτου

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Στο Φρενοκομείον ο Διευθυντής εξέτάζει έναν άσθενή που από καιρό δείχνει σημεία μεγάλης βελτιώσεως της τρέλλας του. Φαίνεται πως είνε τώρα καλά και συζητεί πολύ λογικά.

— Λοιπόν τώρα πως πάμε, φίλε μου; Τον ρωτάει χτυπώντας στον όμο ο για-

τρός. Είμαστε καλά, έ;

— Πολύ καλά, γιατρέ μου.

— Δεν λέμε κουταμάρες πιά... Ούτε Μέ-

γας Ναπολέον ούτε τίποτα.

— Βέβαια, γιατρέ. Πάει πιά. Αυτές τις τρελλοειδείς δεν τις βάζω πιά στο μυαλό μου. Κι' όσο θυμάμαι που είχα την τρέλα να νομίζω πως είμαι έγώ ο Μέγας Ναπολέον!... Τώρα δόξα σοι ο Θεός είμαι καλά.

— Έ! τότε μπορείτε φίλε μου να φύγης και να πάς στο σπίτι σου... Είσαι έντε-

λώς καλά!

— Και βέβαια γιατρέ μου, είμαι καλά.

Μπορεί πιά να μου περάση από το μυαλό ότι έγώ είμαι ο Μέγας Ναπολέον, άφου είμαι ο Μέγας Άλέξανδρος; Άν το μάθω ο πατέρας μου ο Φίλιππος θα με σπάση στο ξύλο!

Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΝΤΙΕΛΑΦΟΥΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ Καθηγητής Ντιελαφουά — περίφημος παθολόγος, που έ-παιρνε 500 χρυσά φράγκα βίζιτα... —

είχε την περιεργή ιδεοληψία να φρονή ότι όλος ο κόσμος, άσχετα από τα άλλα του νοσήματα, έπασχε, δίχως εξαίρεσι και άπό... συφιλίδα! Γι' αυτό μόλις έξήταζε τον πελάτη ή την πελάτισσά του, για το νόσημα, που παρεπονείτο, στο τέλος έρωτούσε πάντοτε αστηρώς:

— Καί την... συφιλίδα σας, άξιότιμε κύριε, την θεραπεύετε;

Κόκκαλο ο πελάτης!

ΤΟ ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ!

ΕΝΑΣ μεσόκοπος κύριος καταφθάνει λαχανιασμένος στο φρενοκομείο και ζητάει να ιδή τον διευθυντή.

— Τί τον θέλετε; τον ρωτάει ο θυρωρός.

— Τρέχω τώρα, πιδ γρήγορα και άπό τον ήχο φίλε μου, του λέει.

— Και τί με νοιάζει έμένα; Έγώ σας ρωτώ τί θέλετε τον διευθυντή!

— Βρέ βλάκα, σου λέω πως τρέχω πιδ γρήγορα και άπό τον ήχο και με ρωτάς τί τον θέλω τον διευθυντή;

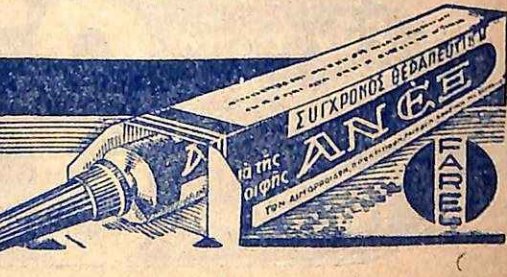
ΤΑΚΤ

Ο διάσημος Άγγλος Ιατρός, φιλόσοφος και ποιητής Έρασμος Δαρβίνος πάππος του Καρόλου Δαρβίνου, ήταν βραδυγλώσσος. Μιά μέρα κάποιος γνωστός του τον έρωα: «Δεν σάς είναι δυσάρεστο, γιατρέ, να είσατε βραδυγλώσσος;» «Όχι, αγαπητέ μου», άπαντά ο Δαρβίνος. «Γιατί, έχω τον καιρό να σκέπτομαι πριν να μιλήσω και γιατί δεν κάνω ποτέ άναίδεις ερωτήσεις».

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ; ΡΟΜΜΑΔΕ

ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΣ:

πρωκτίτιδα, ραγάδα, τεινεσμών
προστατίτιδα και κυστίτιδα της έύρας.

ΕΦΑΡΜΟΣΑΤΕ ΤΗΝ ΜΙΚΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ ΑΓΩΓΗΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΑΔΩΝ

ΔΙΑ ΤΩΝ:
GRANULÉS
COMPRIMÉS

BISMODOQUINE

DI-IODOQUINE • EMETINE (IPECA) • S.N. de BISMUTH • CHARBON
ACTIVÉ • KAOLIN COLLOIDAL • ALUMINE HYDROXYDE

Τοῦ κ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΜΙΑ μικρή διακοπή στην κατάσταση της υγείας. Δεν είναι τόσο φοβερή όσο τη φαντάζεσθε. Φτάνει η άρρώστεια να μη σ' έρθει άγρια, όδυνηρή, καταδικαστική, άδυσώπητη. Νάρθη χαδιάρα και τεμπέλικη, όσο χρειάζεται για να πέσετε στα μαλακά να σ' όριζοντιώση με απαλότητα στο κρεβάτι και να δημιουργήση γύρω της την ατμόσφαιρα εκείνη των θωπειών και των τρυφεροτήτων, που δεν πρόκειται να γνωρίσετε, υγείες έσεις άνθρωποι, όσο έπιμένετε στο καθεστώς της υγείας σας.

Τό χάδι όμως δεν είναι το μόνο αγαθό που κομίζει η άρρώστεια με τις αποσκευές της. Φέρνει μαζί της και την μεταβολή. Άναστροφή των συνθηκών σας. Πλήγμα κατά της άνίας, θάνατος κατά της πλήξεως. Νέος ρυθμός της ζωής σας. Έπαυσε να τρίζη το μαγκανοπήγαδο. Δεν έχει γραφείο σήμερα, άκυρώνονται τα ραντεβού σας. Καινούργιοι παράγοντες εμφανίζονται. Ένα σφουγγάρι πέρασε από το μαυροπίνακα και σάρωσε το δρομολόγιο της ημέρας που ήταν σημειωμένο άπάνω του. Τί άπροσδόκητη αλλαγή του προγράμματος! Ένα έντελως κοινούργιο κλίμα. Άλλαξαν τα πάντα. Άκόμα και η συμπεριφορά των οικείων σας. Γκρίζος είσαε από τη στιγμή όμως που έκδηλώσατε άσθενεία σας μεταχειρίζονται σά νήπιο. Καταλαβαίνετε την άδυναμία τους και, εύτυχής γι' αυτήν, τονώνετε τις ιδιοτροπίες σας κι' έπινοείτε νέους τρόπους βασάνων για κείνους που λαχταρούν πάνω στο προσκέφαλό σας.

Άλλά να και η ώρα του γιατρού. Η μεγάλη άτραξιόν της ημέρας. Είχατε κι' άλλες, φυσικά ως που να δεχθήτε την έπίσκεψή του. Είχατε το θερμόμετρο, το καθαρκτικό, την ένεσι, την έπίδειξι της γλώσσας, τις λεμονάδες, τον πάγο, το δίσκο που σ' έφεραν με το ιδιότυπο μενού που έπέβαλλε η έπιστήμη. Άλλο πράμα όμως είναι ο γιατρός. Είπαν ότι σπανίως θεραπεύει. Πάντα όμως παρηγορεί. Η ώρα του γιατρού είναι η εύτυχέστερη ώρα του άρρώστου. Δεν του χρειάζεται καμιά προσπάθεια για να σ' πάρη τον άέρα. Σ' άς τον πήρε μόλις έπάτησε το κατώφλι σας. Αίχμάλωτός του, έκτελείτε τις διαταγές του. "Ο,τι πεί, όπως το πεί. Η άναπνοή, ο βήχας, οι κινήσεις σας ρυθμίζονται από τα προστάγματα του.

Σ' άς έβαζε δεξιά, σ' έβαζε άριστερά, σ' άς χτύπησε το στήθος σας, σ' άς χτύπησε την πλάτη, του έπιτρέπατε ερωτήσεις και χειροθεσίες άπερίγραπτης άδιακρισίας, κι' όταν πιά του παραδώσατε και το τελευταίο μουσικό σας, πήρατε το θάρος και τον ρωτήσατε:

— Μπορώ να μάθω κι' εγώ, γιατρέ μου τί έχω;

"Οχι ακόμα. Θα τ'όλεγε ευχαρίστως αν τ'όλεξε. Η ίατρική έπαυσε πιά να κρύβη από τον άρρωστο τις διαπιστώσεις της. Λιγότερο όμως βιαστική από άλλοτε, άρνεί να θάσση σε συμπεράσματα. Της είναι άπαραίτητη η έκθεσις του μικροβιολόγου. Και συμβαίνει κάποτε να θεραπευθήτε πριν φθάση το πόρισμα της άναλύσεως από το όποιον πληροφορείσθε ποιά ήταν η άρρώστεια που έγιατρεύατε.

Έν τώ μεταξύ ως που να φθάση η έκθεσις με τους δεκαδικούς του μικροβιολογικού έργαστηρίου δεν σ' άφήνουν να πλήξετε. Πρώτα-πρώτα έχετε την πολύτιμη συντροφιά του έαυτού σας. Πόσο τον είχατε παραμελήση! Φθάσαμε έτσι στο μεγαλύτερο αγαθό της άρρώστειας στη συγκέντρωσι. Δεν ξέρω περίοδο πιο κατάλληλη για συγκέντρωσι από την περίοδο της άρρώστειας. Κάποτε ύπήρχε το βουνό. Παίρνατε τα βουνά και βέβαιος για τη μοναξιά σας χαϊρόσατε άπερίσπαστος τη χαρά της περισυλλογής. Άπό τη στιγμή όμως που η κοσμική κίνησις της πόλεως μεταφέρθηκε στο ύπαιθρο και συναντάται στις κορυφές των βουνών περισσότερες γνωριμίες από εκείνες με τις όποιες ανταλλάσσετε χαιρετισμούς στην πλατεία Συντάγματος, ή μόνωσις στην έξοχή άνήκει στους θρύλους. Μένει η άρρώστεια. Έπί τέλους μόνος. Μόνος στη γαλήνη του δωματίου, ενώ οι οικείοι σας έκλεισαν το ραδιόφωνο, περπατούν στα νύχια και μιλούν ψιθυριστά για να μη διακόψουν τους ρεμβασμούς σας. Άρρωστος, ξαναγυρίζετε στην πιο περιφρονημένη και στην πιο ένδιαφέρουσα άπ' όλες τις συντροφίες, στον έαυτό σας. Μαζί του άνακεφαλαίνετε το παρελθόν, τακτοποιείτε το παρόν, άραματίζετε το μέλλον σας.

Γαλήνια έπισκόπησις της ζωής σας, άντικειμενικός έλεγχος των πράξεών σας, ξεκαθάρισμα λογαριασμών, προετοιμασία των σχεδίων του μέλλοντος.

Δεν πρόκειται βέβαια, να διαρκέση πολύ η χαρά αυτή. Θα σ' άσουν κάποτε μυρωδιά και άμειλίκτος θα μπουκάρη ο έπισκέπτης! "Α! 'Ο έπισκέπτης του άρρώστου δεν μοιάζει με τους άλλους έπισκέπτες των ήμερών της υγείας μας. Ούτε είναι ένιαίος ο τύπος του. Καθένας έχει το σύστημά του. Ένα μόνο το κοινό τους γνώρισμα. Τό παράπονο που διαπιστώνουν όλοι τους μόλις σ' άδουν, γιατί δεν είχατε

(Συνέχεια εις την 14ην σελίδα)

Τοῦ Ψυχιάτρου κ. Ρ. Κ.

Άπό τον φίλον ψυχίατρον κ. Ρ. Κ. έλάβονεν και δημοσιεύονεν ευχαρίστως το κατωτέρω — άς τ'όψωμε — διηγηματάκι. "Όπως μάς γράφει και ο ίδιος είναι πραγματικό. Συνέβη στον ίδιον και αξίζει να διαδοθή διότι δείχνει την ψυχική κατάσταση που μπορεί να έχη μία μέρα ή... γυναίκα σας και να ξέρετε πώς να συμπεριφερθήτε:

ΕΝΑ πρωινό από τα τελευταία της μεγάλης ζέστης, ενώ έπέρναμε το πρωινό μας, παρητήρησα ότι η γυναίκα μου μ' έκτύπαζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο κακία.

— Τί συμβαίνει; την έρώτησα λιγάκι ταραγμένος.

Η γυναίκα μου έξακολούθησε ν' άλοφή την μαρμελάδα άπάνω στο ψωμί, περιμένοντας να τελειώση πρώτα κι' έπειτα να μ' άπαντήση. Άκολουθως έξάρωσε το έπάνω χέλος της και έσούφρωσε τα φρύδια σε μία γκριμάτσα άποστροφής και άγανακτήσεως. Τέλος άπεφάσισε και είπε «Πφ».

— Δεν καταλαβαίνω, είπα, γιατί έκανες «πφ»;

Η γυναίκα μου μ' έκάρφωσε με το βλέμμα της.

— Γιατί; μ' έρώτησε σε τόνο όργιλο, μιλώντας ταχύτατα. Μήπως άπαγορεύεται να κάνω «πφ»; Υπάρχει κανένας νόμος που να τ'όπαγορεύη;

— Άφού όμως έπιμένεις να τ'ό μάθης, είπε αυτή, μάθε το λοιπόν. Τό «πφ» αυτό τ'ό έκαμα για την άσπρη σου φορεσιά.

— Γιατί; έρώτησα. Έχει τίποτα που να σε σοκάρη;

— Τό ότι την έφόρεσες.

— Μά, με συγχωρείς, είπα εγώ, άφού έχω ένα άσπρο κοστούμι, τ'ό έχω βέβαια για ν'ό τ'ό φοράω. Δεν τ'ό έκαμα για να τ'ό κρατήσω κλεισμένο στη ντουλάπα.

— Τό φόρεσες για να με πικάρης, για να με βασανίσης, εδήλωσε η γυναίκα μου.

— Γιατί να σε βασανίσω;

— Άσφαλώς. Δεν πιστεύω βέβαια να νομίζης ότι καθαρίζει εύκολα από τους λεκέδες. Και μία φορά που θα τ'ό γεμίσης λεκέδες ποιος θα φροντίση για να τ'ό καθαρίση; Έγώ.

— Μά είναι φυσικό να λερώνονται τα άσπρα ρούχα! Διαμαρτυρήθηκα εγώ. Τα άσπρα ρούχα είναι καμμένα για να λερώνονται.

— Βέβαια, είπεν ειρωνικά η γυναίκα μου. Τα άσπρα ρούχα είναι καμμένα για να λερώνονται, όχι για να φοριούνται! "Όστε τ'ό πρώτο πράγμα που σκοπεύεις να κάνης έσύ, είναι να τα γεμίσης λεκέδες.

— Μά δεν είπα πώς θα τ'ό γεμίσης λεκέδες.

— Είμαι βέβαιη πώς θα τ'ό γεμίσης λεκέδες.

— Θα τ'ό λεκιάσω, αλλά άφού τα φόρεσω πρώτα για κάμποσο καιρό.

— Κι' εγώ στοιχηματίζω ό,τι δήποτε θα τα λεκιάσης σήμερα.

— Κατάλαβα, είπα εγώ, σήμερα σηκώθηκες με τις κακές σου και θέλεις κάπου να ξεσπάσης.

— Έσύ, σηκώθηκες με τις κακές σου και ζητάς καυγά για να ξεσπάσης. Άν δεν ήταν έτσι, δεν θα φορούσες την άσπρη σου φορεσιά. Κι' έπειτα θα ύπάρχη και κάποιος άλλος λόγος.

— Κανένας άλλος λόγος παρά μόνονά ό,τι κάνει πάρα πολύ ζέστη.

— Η καμμία γυναίκα.

— Τί σ'έχει έχουν τα άσπρα ρούχα και η ζέστη με τις γυναίκες;

— Πρώτα άπ' όλα ξαίρεις ότι σου πηγαίνουν και σε κάνουν νεώτερο. Κι' έπειτα γιατί να σου θυμίζουν εκείνη την δήθεν ξαδέλφη σου τη Λιλή.

— Δεν βλέπω κατά ποιο τρόπο μπορεί ένα ρούχο άσπρο να μου θυμίζει μία γυναίκα, είπα εγώ. Και μάλιστα ιδιαίτέρως την Λιλή που έχω να την δω δυό χρόνια!

— Άς τα αυτά!... Σε ξέρω. Ξέρω τί «κουμίσσι» είσαι. Τί γυναίκα! Τί άπαίσιος... Ένας βρωμιάρης... παληάνθρωπος. Η γυναίκα μου άρχισε να σιγοκλαίη.

— ΊΜά άγαπητή μου... είπα εγώ σηκωνόμενος από τ'ό τραπέζι και πλησιάζοντάς την για να την καθησυχάσω. Αυτά που λες είναι άνω ποταμών...

— Μη με πλησιάζεις, έδρυκήθηκε η γυναίκα μου, φουχτώνοντας τ'ό πιάτο με τη μαρμελάδα. Μη με πλησιάζεις βρωμόμουτρο...

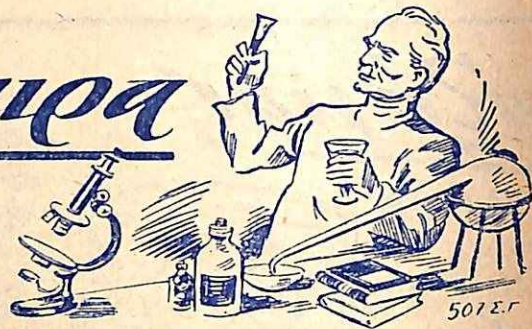
— Άπλωσα τ'ό χέρι μου για να την χαϊδέψω.

— Μά λογικέμου, χρυσή μου.

— Ά. να λογικεύθω; "Όστε λοιπόν με πέρνεις για τρελλή; Θέ-

(Συνέχεια εις την 14ην σελίδα)

Ίατρικά Ξεδύματα

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ "FAREL", ΜΕ ΤΗΝ "SPES",

(Συνέχεια από σελίδα 4η)

παφήν με την νέαν Διοίκησιν της SPES, να της γνωρίζουν τας παρατηρήσεις των επί των κυκλοφορούντων προϊόντων ή να της υποδεικνύουν την παρασκευή νέων προϊόντων τα οποία θα εξυπηρετήσουν αυτούς τους ιδίους και τους πελάτας των.

Η μεγαλοφυής ιδέα του ιδρυτού της SPES άειμνήστου καθηγητού Χρηστομάνου, πρέπει αυτήν την φοράν να γίνη πραγματικότητα. Με την ανάρρωσιν δηλαδή της SPES να αποτελεσθή ένας ισχυρός Ύγειονομικός Όργανισμός, ο οποίος πρωταρχικόν σκοπόν θα έχη την χορήγησιν εις την πάσχουσαν κοινωνίαν φαρμάκων ήγγυμένης αποτελεσματικότητος και προσιτών εις τα βαλάντια αυτής, ταυτοχρόνως δε την εξασφάλισιν του μέλλοντος των Ύγειονομικών δια διαφόρων οικονομικών συνδυασμών και κυρίως δια της ελαττώσεως των δαπανών διαδόσεως, αι όποιαι μοιραίως επιβαρύνουν το κόστος των ειδικότητων.

Οι διευθύνοντες την FAREL φιλοδοξούν να αφήσουν ένα ιστορικόν όνομα. Η ήθικη υποστήριξις των Ίατρων και Φαρμακοποιών θα συντελέσῃ κατά πολὺ εις την πραγματοποιήσιν της φιλοδοξίας των ταύτης. Η SPES πρέπει να καταστή Σύμβολον, να καταστή ή πρωτοπόρος της Έλληνικής Φαρμακευτικής Βιομηχανίας, να καταστή τέλος συντόμως Έθνική Φαρμακευτική Βιομηχανία.

Ας βοηθήσουν όλοι την ευγενή ταύτην προσπάθειαν.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Η μητέρα φέρνει στο γιατρό το βραδυγλωσσο παιδί της και θέλει να μάθῃ την αίτια.

Ο γιατρός αρχίζοντας από το αναμνηστικό του άσθενους έρωτά την μητέρα: «Έχετε στην οικογένειά σας και άλλον βραδυγλωσσο;» «Κανέναν, γιατρέ μου», απαντά προθυμότατα ή μητέρα, «έκτός από τον πρώτο μου άνδρα, αλλά, μ' αυτόν είμαστε τώρα χρόνια χωρισμένοι!»

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ δίαιτα είναι πάλι αυτή που ακολουθεί ο σημερινός πολιτισμός. Άνθρωποι που δεν κατοικούν στην αφρικανική ζούγκλα τρώνε τα αυτιά, τις μύτες, τα χέρια των συνανθρώπων τους. Κάθε τόσο διαβάσουμε στις έφημερίδες ότι ο Α έκοψε δια των δδόντων του το αυτί του Β. Άλλοτε ο πολιτισμένος άνθρωπος έλεγε σ' αυτόν από τον όποιον έδεχτο ένα σκαμπίλι: «Πού θά μου πάς; θά σε φάω». Έμενε όμως με την απειλή, διότι ούδέποτε τον έτρωγε. Σήμερα ήμπορεί να μην τον τρώει ολόκληρο στην καθισιά του, τον τρώει όμως σιγά-σιγά και από λίγο. Πότε λίγο αυτό, πότε λίγο μύτη.

Και οι νέοι αυτοί ανθρωποφάγοι άνθρωποι μοντέρνοι, ντυμένοι με τη τελευταία λέξη της μόδας, με λαδωμένα μαλλιά και με κανονική χωρίστρα τύφλα να χη μπροστά τους ή ρυμοτομία της πόλεως, που φημίζεται για τους ευθείς, καλοστρωμένους δρόμους της.

Άλλ' έχουν οι άνθρωποι το βίτσιο να τρώνε αυτιά και μύτες. Βίτσιο. Έτσι λέγονται τώρα πολλές κακοήθειες και βρωμίες. Αυτός ο θαυμάσιος αιώνας της ήρωϊνης, της κοκκαίνης και της άσσημαντού άφορμής είναι και σπουδαίος λεξιθήρας. Έχει προμηθευθή τις ωραιότερες και ήχηρότερες λέξεις για την επένδυσιν κάθε μεγάλου έλαττώματος. Ο γαντωμένος κύριος, έξαφνα, που κλέβει το ξένο πορτοφόλι δεν είναι κλέφτης όπως θέλει ο ποινικός νόμος αλλά κλεπτομανής όπως θέλει ή νευρολογία. Και ο τρώγων λοιπόν το αυτί του γείτονος δεν είναι ανθρωποφάγος, έχει ο άνθρωπος ένα βίτσιο. Πολύ περισσότερη τιμιότητα δείχνει το θηρίο της ζούγκλας. Σε βάζει κάτω και σε τρώει. Είναι ένα γεύμα που του χρειάζεται για να ζήσῃ. Δεν θέλεις να φαγώθης; Μη περνάς από τη ζούγκλα, κανείς δεν σε υποχρεώνει να το κάνης. Μπορεί όμως να μη περάσης από τον κεντρικό δρόμο; Και είναι δυνατόν να φαντασθής ότι καθ' δδόν θα φαγώθης από τον συνάνθρωπό σου που ίσως να έχη και χρυσά δόντια και ότι θα φτάσης στο γραφείο σου με μισό αυτί σαν άδέσποτη γάτα, που έπιστρέφει από αίματηρήν συμπλοκήν με μαντρόσκυλο;

ΕΙΛΑ - δειλά, αλλά με πολλήν τέχνην άρχισαν πάλι να εμφανίζονται εις τήν δημοσιότητα... κομπογιαννίτες θαματοουργοί και θαραπευταί πάσης νόσου και... άνοσίας. Όρθως ο Ίατρικός Σύλλογος Άθηνων έστειλεν εις τας έφημερίδας και τα ύγειονομικά περι-

οδικά έπιστολήν ύποδεικνύων να σταματήσῃ ή δημοσίευσιν άνευθύνων πληροφοριών και ειδήσεων περί θεραπειών και θεραπευτικών φαρμάκων δια νοσήματα τρομερά όπως είναι ο καρκίνος, ή φυματίωσις, ή λέπρα και άλλα. Εύρισκόμεθα στο μέσον του είκοστου αιώνας. Είναι ντροπή να έπιτρέπωμεν εις διαφόρους τυχοδιώκτας ή — έστω — άνισορρόπους να ύποστηρίζουν ότι είναι ίκανοί να θεραπεύουν νόσους δια τας όποιας ή Έπιστήμη εργάζεται συνεχώς επί τη άγωνιζομένη ν' ανακαλύψῃ τα μικρόδια, τα αίτια της δημιουργίας των και την θεραπείαν. Όποιος πιστεύει ότι άνεκάλυψε «θαματοουργα» και «σωτήρια» φάρμακα δεν έχει παρά ν' ακολουθήσῃ τον νόμιμον δρόμον της Έπιστήμης. Υπάρχουν, εύτυχώς, εις τον τόπον μας άριστες Ίατρικές Έταιρίες, Ίατροσυνέδριον και Γεν. Διεύθυνσις Ύγεινής, ώστε να επικυρωθῇ ή έφευρεσίς των. Τί φοβούνται οι μεγάλοι αυτοί έφευρέται άφού πιστεύουν εις τα «σωτήρια» φάρμακά των; Φοβούνται μήπως την αλήθειαν; Άλλ' ή περίπτωσις αυτή θα έχη δι' αυτούς μίαν άσφαλεστάτην... θεραπευτικήν ιδιότητα. Την φυλάκισιν των.

Από τα παλιά ακόμη χρόνια, οι γιατροί άναζητούσαν ένα αποτελεσματικό φάρμακο κατά του καρκίνου. Και συνιστούσαν γι' αυτό το σκοπό σκόνη από... καταρίδες, άνακατεμένη με κόκκινο κρασί! (Αυτό έθεωρείτο... ένα κι ένα!) Άλλά και γενικώτερα, τα έντομα — και ιδίως τα πιό... αηδιαστικά! — ήσαν άλλοτε ένα από τα σπουδαιότερα στοιχεία της έμπειρικής φαρμακολογίας. Έξαφνα... ή κιτρινή άράχνη λυωμένη πάνω στους κροτάφους του άσθενους, έθεωρείτο, κατά τα σκοτεινά χρόνια της άμαθείας, άριστο γιαιρικό κατά του... πυρετού! Μύγες ξερες άνακατεμένες με τα κόπρανά των, ήσαν άλάνθαστο φάρμακο κατά της τριχοπτώσεως. Για τη λύσσα έδιναν στον άρρωστο τρεις... αλογόμυγες να τις φάῃ με το μέλι. Το ίδιο φάρμακο χρησίμευε για την πέτρα της κύστεως, για την ψαμμίασι και για την ποδάγρα. Την έπιληψία την έθεράπευαν οι παλαιοί κομπογιαννίτες με τί φαντάζεσθε; Με σαμιαμυθία... τηγανιτά. Ένα μίγμα από βαμβάκόλαδο και μυρμήγκια έθεράπευε τις αίμορροΐδες. Άκόμη και ο βρωμερώτατος... κορέος άνακατεμένος με γάλα της δού, ήταν κατά τον Πλίνιο, το καλλίτερο φάρμακο για τη θεραπεία της... γρίππης (ιμφλουέντζας τότε...). Αυτά ήσαν τα... χάγια της μεσαιωνικής... φαρμακολογίας!

ΧΟΡΗΓΗΣΑΤΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ
EVELPIN
Vitamine C. Provitamine A.
Lecithine. Cholesterine.
Electrolytes.

Η μόνη σκευασία εις την όποιαν, χωρίς εις το ειδικόν έκδοχον, ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ μετά του άδρεστιού ή βιταμίνης D.

Άπό την ζώην των ιατρών μας

ΕΝΑΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ... ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ!

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ της πληροφορίας θεατρικής στήλης απογευματινής έφημερίδος κατά την όποιαν γνωστός ιατρός συνεργάζεται ως συγγραφέυς εις Άθηναϊκόν βαριετέ, δίδων νούμερα και σκέτες εις τα διάφορα προγράμματα του, θα δώσουμε εις την δημοσιότητα και ένα ανέκδοτο του άειμνήστου Θ. Σακελλαρίδη άναφερόμενο πάλι στη συγγραφομανία, ένός φίλου του γιατρού.

Είναι εποχή των πρώτων καλών ήμερών της όπερέττας που το μικρόδιο της όπερεττομανίας έχει προσβάλλει μικρούς και μεγάλους και έκτός των όπερεττομανών θεατών ξεφυτρώνουν και ένα σωρό του γλυκού νερού συγγραφείς και σκαρώνουν λιμπρέττα για όπερέττες!

Ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης λοιπόν, ο πατέρας της όπερέττας, είχε βρή τον μπελά του με τους αυτοσχέδιους αυτούς «συγγραφείς» που του είχαν γίνει κυριολεκτικώς τσιμπούρι να του κουβαλούν λιμπρέττα να τα διαβάξῃ και να τα... άπορρίπτει γιατί κανένα δεν ήταν άξιο λόγου...

Ο άείμνηστος συνθέτης συνεδέετο τότε με δυό-τρείς καλούς του φίλους μεταξύ των όποιων ήταν και ένας χειρουργός ιατρός. Είχαν κάνει μιά παρέα και μετά την παράστασι κάθε βράδυ τα κουτσόπιαν, πότε στο Σύνταγμα, πότε στα Πατήσια, πότε στο Φάληρο. Έξαφνα χωρίς να ειδοποίηση κανέναν ο χειρουργός χάνεται από την παρέα.

Βρε τί νάχινε ο γιατρός, τί να συνέβῃ στον Πίπη — έτσι τον έλεγαν χαϊδευτικά — βρε τί νάχῃ ο Πίπης; Μυστήριο. Ο Πίπης είχε χαθή.

Όταν τέλος πάντως μετά δέκα ήμέρες ο Σακελλαρίδης λαμβάνει ένα γράμμα από το Ευλόκαστρο την πατρίδα του γιατρού. Ο Πίπης δικαιολογούμενος για την άπροσδόκητη αναχώρησί του, έγγραφε, ότι πήγε στο χωριό του για να ξεκουρασθῇ λίγο και να δῃ και τη μητέρα του.

Το πράγμα όλοι στην παρέα το θεωρήσαν πολύ φυσικό και περιωρίστηκαν μόνο να παραπονεθούν πως ο Πίπης έφυγε έτσι γρήγορα χωρίς να τους ειδοποιήσῃ.

Ο Σακελλαρίδης είχε τη γνώμη πως σίγουρα ο Πίπης θα τους γύριζε «διπλός» και πως πήγε στο Ευλόκαστρο να παντρευθῇ...

Άλλά όλοι είχαν πέσει έξω. Γιατί τί νομίζετε πως πήγε να κάνῃ στο Ευλόκαστρο ο γιατρός;

Την άπορία την έλυσε μετά είκοσι πέντε μέρες ένα σημείωμα που έστειλε στον Σακελλαρίδη ο ίδιος όταν γύρισε στην Άθήνα και του έγγραφε:

«Αγαπητέ Θεόφραστε, Έφθασα χθές το βράδυ. Άν θέλῃς,

το μεσημέρι έρχεσαι στο σπίτι να τα πούμε και να τα πιούμε. Η μητέρα μου θα μάς έχη έτοιμάσει ένα ωραίο φαί για μεζέ. Έχω φέρει και κρασί από το χωριό. Θα σ'ύ κάνω και μιά έκπληξι. Σκάρωσα στο χωριό ένα λιμπρέττο με ιατρική ύπόθεσι, που θά σε ένθουσιάσῃ και άμέσως θα το μελοποιήσης να φάμε πολλές χιλιάδες ποσοστά.

Σε φιλώ ΠΙΠΗΣ»

Έ, αυτό δεν το περίμενε ο Σακελλαρίδης. Αυτό ήταν άνω ποταμών. Το μικρόδιο της όπερεττικής έπιδημίας δεν έφείσθη ούτε των ιατρών άκρόμῃ και προσέβαλε και τον φίλο του τον Πίπη.

Ο Σακελλαρίδης έδγαινε από το σπίτι του και πήγαινε στο θέατρο για πρόβα. Καθότανε στο καφενείο και έξω φρενών έγγραφε το παρακάτω σημείωμα στον «λιμπρετίστα» χειρουργό:

«Αγαπητέ κύριε... συνάδελφε!

Έλαβα το γράμμα σου και χάρηκα που είσαι καλά και γύρισες πάλι κοντά

μας. Λυπούμαι πολύ που δεν θά μπορέσω νάρθω το μεσημέρι να φάμε τον μεζέ της μαμάς και να πιούμε το Ευλόκαστριώτικο κρασί, ούτε να άπολαύσω το «άριστούργημά σου», που σκάρωσες στο χωριό. Δυστυχώς το σκληρόν καθήκον της «έπιστήμης» που άπεφάσισα να έπιδοθώ με καλεί να είμαι το μεσημέρι στο φίλου μου Νίκου Λάσκαρη. Έπαθε μιά κρίσι ξαφνική σκωληκοειδίτιδος και πάω να τον... έγχειρήσω. Μη παραξενεύτῃς που έγινε χειρουργός! Έσού σε είκοσι πέντε μέρες έμαθες και γράφεις έργα... Τί ήταν για μένα στο διάστημα αυτό να μάθω να σφάζω... άνθρωπους!

Με συμπαθάς και ο Θεός να σε συχωρήσῃ για ό,τι έκανες...

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ»

Άπό τότε ο χειρουργός δεν τόλμησε να ξαναφανῇ στην παρέα, но ούτε και τόλμησε να διαδίσσῃ σε κανένα το λιμπρέττο που είχε σκαρώσει.

ΣΩΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Άπό την επαγγελματική ζωή

Απογευματινόν ραντεβού

ΩΡΑΙΑ κυρία έμπηκε μέσα στο δωμάτιο με δῆμα διατακτικό. Έέκείνος την υπεδέχθη χαμογελώντας.

—Έπί τέλους, το άποφασίσατε, της έίπε με τόνο ευγενικά ειρωνικός.

—Έπάλεψα πολὺ με τον έαυτό μου — ώμολόγησε ή κυρία — αλλά έπειτα δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ.

Μία λάμψις ίκανοποίησης εφώτισε τα μαύρα μάτια του κυρίου.

—Ημουν βέβαιος — έψιθύρισε με το ήφος ανθρώπου που έχει πεποίθησι στον έαυτό του. Είναι άνάγκη να σάς το πώ; Σας περίμενα.

Η ωραία κυρία έκοκκίνησε. Ο κύριος έκλεισε την πόρτα.

—Δεν θά βγάλετε το καπέλλο σας; της έίπε με ένα χαμόγελο.

Εκείνη υπήκουσε, αλλά τα χέρια της έτρεμαν λιγάκι.

—Και τα γάντια; έπέμεινε εκείνος.

Η ωραία κυρία έβγαλε και τα γάντια. Έκτύπαξε γύρω της φοβισμένη. Ήταν τελείως μόνοι.

—Καθίστε — της έίπε εκείνος με μιά μικρή ευγενική υπόκλισι.

Η ωραία κυρία έκαμε μερικά βήματα, αλλά έπειτα έσταμάτησε αποτόμως. Ένοιωσε ξαφνικά ότι έχασε το θάρρος της, το θάρρος αυτό που την στήριζε ως τα τώρα. Ήταν άπερισκεψία να πάῃ εκεί ολόμοναχῃ.

—Τί συμβαίνει; Σας προξενώ φόβο;

την έρώτησε, πέρνοντάς την γλυκά από το χέρι.

—Έκαμε: ναί!, με μιά κίνησι του κεφαλιού, γιατί ήτανε τόσο πολὺ ταραγμένη ώστε δεν μπόρουσε να μιλήσῃ. Με πολὺ διακριτικότητα, σχεδόν με τρυφερότητα, την έβαλε να καθήσῃ.

—Δεν πρέπει να με φοβάσθε, της έψιθύρισε. Έγώ δε θέλω παρά μόνο το καλό σας, το ξέρετε. Είμαι ένας φίλος...

—Αφήστε με να φύγω — εύρηκε τη δύναμιν να ψελλίσῃ.

—Να φύγετε; Τώρα που ήρθατε ως εδώ; Τί τρέλλα! έφώναξε εκείνος κουτώντας το κεφάλι. Έπειτα, έσκυψε άπότομα από πάνω της.

—Έχετε πολὺ ωραίο στόμα — της έίπε με πηγιμένη φωνή. Κί έσκυψε άκόμη περισσότερο από πάνω της. Εκείνη έβγαλε μιά φωνή. Έπηκολούθησε για λίγες στιγμές, μιά σύντομη πάλη.

Το πρόσωπο του κυρίου είχε γίνει παραξένα σκληρό, έπιτακτικό, άμείλικτο. Εκείνη φώναξε άπελπισμένα:

—Όχι!

Έπειτα έλιποθύμησε.

Κί έτσι ο όδοντογιατρός (γιατί ξεχάσαμε να σάς πούμε ότι περί όδοντογιατρού έπρόκειτο) μπόρεσε να βγάλῃ με δῆλη την άνεσί του το δόντι της ωραίας κυρίας.

RHEOCHOLINE το άειόστον των χολεσθολών

ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ ΕΙΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Πρός άποφυγήν ενχυρίσεως υπογραμμίζετε εις τας συνταγὰς Σας την λέξιν RHEOcholine

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

ΜΑΣ ΕΨΗΣΕ ΤΟ ΨΑΡΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ!

ΙΜΕΘΑ με τον Πέτρον Χατζάραν, τον γνωστό-
τατον χειρουργόν, αδελ-
φικός φίλος από τα φοι-
τητικά μας χρόνια. Τόν
έπισκεπτόμουν συχνό-
τατα. Προχθές μόλις
μπήκα στο δωμάτιό
του — στην περίφημη
καθ' όλα γκαρσονιέρα
του — με κύτταζε κατάματα.

— Έλαβες το τηλεφώνημά μου;
— Όχι. Ήλθα τυχαίως.
— Αί, λοιπόν φίλε μου, ήλθες άπα-
νω στην ώρα. Τόν κύτταζα σαν ήλιθιος.
Τα μάτια μου έπεφταν επάνω του κι
έπάνω εις ένα τεράστιο ψάρι που ή-
ταν άπλωμένο μέσα σε μία άνοικτη έ-
φημερίδα που κατελάμβανε όλόκληρο
τραπέζι.

— Τί είναι αυτό; Τόν ρώτησα.
— Ψάρι, μου άποκρίθηκε. Μή με ρω-
τήσης την όνομασία του γιατί δεν την
ξέρω.

— Που το βρήκες;
— Δεν το βρήκα. Μου τώστειλε ως
δώρο ένας ήλιθιος άρρωστος φίλος μου
που έθεράπευσα από άντιμανία και ό
όποιος τώρα έχει προσβληθή από την
μανία του ψαρέματος.

— Και τί θα το κάνης τώρα;
— Δεν ξέρω. Γι' αυτό σε φώναξα.
Γιά να με συμβουλευής.

— Συνήθως τα ψάρια τα ψήνουν και
τα τρώνε, παρετήρησα.

— Ναί, αλλά ποιος θα το ψήση του-
το εδώ; έδρυχθή ό Πέτρος. Και που
θα το ψήση; Έκτός αυτού δεν τρώγω
ποτέ ψάρια.

— Με άλλους λόγους θέλεις να το
ξεφορτωθής;

— Τό βρήκες!... Καλέ μου φίλε
άν με άπαλλάξης από την παρουσία
του άπαισίου αυτού πράγματος που ά-
ναδίδει τόσο φρικτή μυρουδιά, θα σου
είμαι ευγνώμων μέχρι τελευταίας μου
πνοής.

— Θα σε άπαλλάξω, του είπα άφου
σκέφθηκα λιγάκι, αλλά βέβαια με το
άζημιώτον.

— Ξέρω πόσο άνιδιοτελής φίλος εί-
σαι, μου άποκρίθηκε ό Πέτρος. Τί έν-
νοείς όμως λέγοντας «με το άζημιώτον»;
Προσπάθησα να δικαιώσω τόν τίτλον
του άνιδιοτελούς που μου άπένειμε ό
Πέτρος.

— Με δύο εικοσαχίλιαρα!
— Πώς; έκανε ό Πέτρος. Δεν σ' έν-
νοώ.

— Άντι δύο χαρτονομισμάτων τών 20
χιλιάδων αναλαμβάνω να σε άπαλλάξω
άπ' αυτό το ψάρι.

— Ό Πέτρος έσφιξε τα δόντια του, ά-
φησε να του ξεφύγουν διάφοροι άναρ-

θοοι φόβογοι και τέλος ένευσε κατα-
φακτικά.

— Πολύ καλά, Σάυλωκ έγρύλιζε.
Σε λίγο, με το ψάρι τυλιγμένο μέσα
σε μίαν έφημερίδα και τοποθετημένο
κάτω από την μασχάλη μου εβάδιζα
εις τόν δρόμον άσκόπως. Έξαφνα έχτύ-
πησα στην τύχη το κουδούνι μιάς πόρ-
τας. Μιά άδύνατη γυναίκα, με κόκκινα
μαλλιά, πράσινα μάτια και γρυπή μύ-
τη μου άνοιξε.

— Κυρία μου, τής είπα δείχνοντάς
της το ψάρι, θα είχατε την καλωσύνη
να δεχθώτε αυτό το δώρο;
— Έφώναξε άμέσως τόν σύζυγό της,
ένα γιγαντώσωμο πιθηκάνθρωπο.

— Τί συμβαίνει; μ' έρώτησε άπειλη-
τικά αυτός.

— Έπιθυμώ να σας προσφέρω αυτό
το ψάρι, του άποκρίθηκα με γλυκύτα-
τον τόνον.

Δέν έδέχθηκε την προσφορά μου,
άλλά άρχισε να καταφέρεται σφιδρότα-
τα κατά τών μετρηφισμένων άστυνο-
μικών, οι όποιοι προσπαθούν να ένοχο-
ποιήσουν άθώους πολίτας, κάνοντάς
τους να δεχθούν κλοπιμαία. Τελικώς έ-
πρότεινε να μου σπάση τα μούτρα. Έ-
γώ, φυσικά, έσπευσα να γίνω καπνός.

Στη γωνιά του δρόμου, καθώς προ-
χωρούσα, άφησα το ψάρι στο πρεβάζι
ένός ίσογειού παραθύρου και κατόπιν
ετάχυνα το βήμα.

— Έ, κύριος.

— Έγύρισα για ν' αντιμετώπισω τόν
έπιβλητικό όγκον ένός αρχιφύλακος.

Γιά, ζύγωσε πρὸς τα έδω μου
είπε με βαρεία φωνή. Τί είν' ούτό που
άφησες στο παράθυρο.

— Ψά... Ψά... Ψά... έψέλισ-
σα. Ένα ψάρι... το ξέχασα... μού-
πεσε...

— Σούπεσε έ; Γιά ξετύλιξε το...

— Και σαν τί περιέχει αυτό το ψά-
ρι; μ' έρώτησε κοιτώντας με στα μάτια.

— Δεν... δεν ξέρω...

— Είσαι ψαρράς; μ' έρώτησε.

— Όχι...

Και ξαφνικά άντελήφθην τί έννοούσε.
Μ' έπαιρνε για ψαρρά δυναμιστή και
φανταζόταν ότι το ψάρι περιείχε έκρη-
κτική ύλη.

Αφορισμοί

— Υπάρχουν και έμποροι που έσπού-
δασαν ιατρικήν. Δεν πρέπει όμως αυ-
τοί να συγχώνονται με τούς Ιατρούς.

— Ο πλέον άσφαλής σύμβουλος είναι
ό χρόνος: μόνον ότι εργάζεται πολλά-
κις πολύ άργά, διά το καλόν του πά-
σχοντος.

— Τρία είναι τα σοδάρωτερα Ιατρικά
λάθη τα όποια πρέπει ν' άποφεύγη ό
Ιατρός: να σκέπτεται μεγαλοφώνως, να

Του έδειξα την ταυτότητά μου και
κατόπιν ξανατύλιξα το ψάρι, το έπληρα
υπό μάλης και έπέστρεψα δρομαίως
στην γκαρσονιέρα του Πέτρου.

— Πάρε το ένα εικοσαχίλιαρο του
είπα. Όμολογώ την ήττα μου. Το άλλο
το κρατώ για τόν κόπο στόν όποιον
υπεβλήθη. Βλέπεις πόσο άνιδιοτελής
είμαι.

— Ό Πέτρος με άπεκάλεσε άνεδέστα-
το, άπατεώνα αλλά κατόπιν έχαμογέ-
λασε.

— Εύτυχώς εύρηκα την λύσι, είπε.
Θά το δώσω στην καθαρίστρια στην
Κυρά Έλένη. Κάθετα κάπου έδώ κον-
τά. Θά τής το προσφέρουμε οι δυό
μας...

Παρετήρησα ότι δεν υπήρχε κανένας
λόγος να φορτωθώμε το ψάρι. "Αν ή
κυρία Έλένη το δεχόταν, δεν είχε πα-
ρά να περάση να το πάρη ή ίδια. Ό
Πέτρος έπεκρότησε την άποψί μου και
ξεκινήσαμε για το σπίτι της κυρίας Έ-
λένης.

Αυτή όμως δεν έφάνηκε διόλου ένθου-
σιασμένη από το προτεινόμενον δώρον.

Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Πέ-
τρο, είπε. Άλλά ξέρετε πὸς ό γυιός του
ψαριού άπαιτεί πολλά ύλικά... Λάδι
και λεμόνι, πατάτες και πολλά κάρβου-
να. Όχι, κύριε Πέτρο δεν μπορώ να
δεχθώ...

— Πόσα στοιχίζουν όλα αυτά τα ύ-
λικά; έρώτησε ό Πέτρος.

— Έ, δεν θα στοιχίζουν δέκα χιλιά-
δες;

— Πάρτε είκοσι, αλλά περάστε να
το παραλάβετε μίαν ώρα άργότερα.

Όταν όμως, έπιστρέψαμε στην γκαρ-
σονιέρα το ψάρι είχε εξαφανισθή. Ό
Πέτρος είχαν άφήσει το παράθυρο άνοι-
χτό και ή γειτονιά του είναι γεμάτη γά-
τες...

— Ό Πέτρος έγούρλωσε τα μάτια του
κι' άρχισε να γελά σαν τρελλή.

Για ένα δυό δευτερόλεπτα τάχασα.
Άλλά ύστερα ξεκαρδίστηκα κι' έγώ στα
γέλοια.

Αυτός ό θεραπευθείς άρρωστός του
μας είχε ψήσει το «ψάρι στα χείλη!»

— Ό άνθρωπός σας

Αϊνίγμα

Ποιό είναι το παραδοξότερο όργανο
του ανθρώπου; Η μύτη. Γιατί, έχει τη
ρίζα της από πάνω, τη ράχη της έμ-
πρός, τα πτερύγια από κάτω, και χών-
εται προπαντός εκεί όπου δεν πρέπει.

όμιλη πολύ και να έχη έλλειψιν κριτι-
κής.

— Ό έρω, είναι αναγκαστικόν όρμο-
νικόν παραλήρημα.

ΕΣΠΟΥΔΑΖΕ ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ' ΕΓΙΝΕ... ΘΕΑΤΡΙΝΟΣ

ΕΝΑΣ από τούς πολύ γνωστούς μας
σημερινούς πρωταγωνιστάς του
δραματικού θεάτρου, που θέλει να
κρατήση στο άνέκδοτο αυτό — που ό
ίδιος έχει διηγηθεί στόν γράφοντα —
ήλθε στην Άθήνα σταλμένος από τούς
γονείς του, που ήσαν έγκατεστημένοι
στην έπαρχία, να σπουδάση και να γί-
νι Ιατρός.

Πάνε από τότε εικοσιπέντε χρόνια.
Φοιτητάκος ό σημερινός μας πρωταγωνι-
στής, κατοικούσε σε μία σοφίτα, μαζί
με κάποιον άλλον φοιτητή επίσης της Ια-
τρικής, που είχε τη λόξα να βγή στο
θέατρο.

Μπορηλίκι άγριο περνούσαν και οι
δυό τους, πιό φτωχό και από εκείνο,,
που πρώτοι είδισαν οι ήρωες της «Μπο-
εμικής ζωής» του Μυρζέ. Όσπου μιά
μέρα ό συμφοιτητής του σημερινού πρω-
ταγωνιστού μας τόν ξελογιάζει και τόν
παρασύρει να τόν γράψη σε μιά δραμα-
τική Σχολή Θεάτρου.

Ό πρωταγωνιστής μας χωρίς να το
θέλη και πολύ, πείθεται να ακολουθήση
μαθήματα στη Σχολή, με τη συμφωνία
όμως να μην άφήση και τόν Πανεπιστή-
μιο, γιατί όπως κι' όπως έπρεπε να πά-
ρη το δίπλωμα του Ιατρού.

Άλλοίμονο του από τάν αυστηρό πα-
τέρα του, άν μάθαινε πὸς ό γυιός του
τόν κοροϊδεύε και τούτρωγε τα χρήματα
που τούστέλλε να σπουδάση.

Στην αρχή ό φοιτητής της Ιατρικής
που παρεσύρθη και παρακολουθούσε και
μαθήματα δραματικής, τα κατάφερνε
και ήταν τακτικός και στο Πανεπιστήμιο
και στη Δραματική. Μά τα μυαλά του
δεν άργησαν να πάρουν καλλιτεχνικό
αέρα και όπως ήταν επόμενο ή γλύκα
του θεάτρου εκυριάρχησε σε τέτοιο βα-
θμό ώστε να παραμερίση την έπιστήμη
και να ξελογιαστή πιό μονάχα με το
θέατρο.

Έλα όμως που όπως κι' όπως έπρεπε
κουσά στραβά να πάρη το δίπλωμα,
για τα μάτια για να βγή άσπροπρόσω-
πος στούς γονείς του;

Η δουλειά αυτή κράτησε τρία χρό-
νια. Ό πρωταγωνιστής μας λαμπρός
φοιτητής της Δραματικής Σχολής δεν έ-
χανε ούτε ένα καλλιτεχνικό μάθημα ενώ
από την άλλη μεριά μόνο τις έγγραφές
του έκανε στο Πανεπιστήμιο χωρίς να
πατάη όμως ποτέ. Οι γονείς του εξα-
κολουθούσαν πάντοτε να στέλλουν χρή-
ματα και να έχουν οι άμοιροι μεσάνυ-
χτα από το τί τούς είχε σκαρώσει ό
προκομένος ό γυιός τους. Αυτοί τόν
προώριζαν για έπιστήμονα κι' αυτός
σπουδάζε να βγή θεατρίνος.

Ό καιρός να δώση εξετάσεις — για
Ιατρούς έπλησίαζε και ό φίλος μας άρ-
χισε να τα χρειά-
ζεται. Είχε βάλει
λυτούς και δεμέ-
νους να μιλήσουν
σε διαφόρους κα-

θηγητάς να του δώσουν έστω και
ένα μικρό βαθμό να μπορέση να «πε-
ράση» με την ύπόσχεσι πὸς το δίπλωμα
που θαπέρνε, δεν τώζελε για να εξα-
σκήση ποτέ το έπάγγελμα του Ιατρού,
αλλά έτσι για το «όνόρε» γιατί όπως
κι' όπως θαδύαινε στο θέατρο άφου ή-
ταν και λαμπρός μαθητής της Δραματι-
κής Σχολής και έδειχνε πὸς πολύ γρή-
γορα θαδύαινε από εκεί άριστος ήθο-
ποιός.

Με τις γνωριμίες λοιπόν πλλών φί-
λων του, φρόντισε και γνωρίστηκε με
το γυιό του καθηγητού που έπρόκειτο
να τόν εξετάση τα πιό κύρια μαθήματα.

Έπεσε στα πόδια του και τόν παρε-
κάλεσε.

— Να χαρής τόν μπαμπά σου, κάνε
μου τη χάρη και ψήσε τόν πατέρα σου
να με ρωτήση πολύ εύκολα πράγματα
να περάσω να πάρω αυτό το διαολοδί-
πλωμα, γιατί πάω χαμένος από το γέ-
ρο μου. Άλλωστε θα το εξηγήσης, πὸς
δεν υπάρχει φόδος με το δίπλωμα που
θα πάρω να το... ρεζιλέψω, γιατί ου-
δέποτε θα εξασκήσω το έπάγγελμα του
Ιατρού... Κανένας δεν μούφταιξε να
τόν στείλω στόν άλλο κόσμο. Έγώ σε
λίγο καιρό βγαίνω ήθοποιός και το δί-
πλωμα το θέλω μονάχα να το στείλω
στόν πατέρα μου να το... κορνιζάρη!

Ό γυιός του καθηγητού συγκινηθείς
με την ελικρίνειαν του φοιτητού τής...
Δραματικής Σχολής έπέισθη και... έ-
πεισε και τόν καθηγητή πατέρα του να

ΠΕΝΘΗ

† ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΖΙΟΣ

Ένας εκλεκτός άνθρωπος και
τίμιος εργάτης

Ένας τίμιος και εκλεκτός εργάτης της Fa-
rel, ό Σπύρος Μπόζιος, άπεθαν προ ημερών
εις ηλικίαν μόλις 56 ετών. Ό άποθανών ύ-
πηρξε υπόδειγμα ήθους και εργατικού άνθρω-
που, εξαίρετου οικογενειάρχου και ευσεβειό-
του εργάτου.

Η κηδεία του μεταστάνας έγένητο μετά
σεμνότητος και κατανυκτικότητος και την πα-
ρηκολούθησαν δε ό Γεν. Διευθυντής της Farel
κ. Νικολαΐδης μετά του υιού του κ. Βασ. Νι-
κολαΐδου, τών λοιπών ανωτέρων υπαλλήλων της
Farel και όλόκληρου του προσωπικού του Έρ-
γοστασίου.

Κατετέθησαν στέφανοι εκ μέρους της Διευ-
θύνσεως, του προσωπικού και της οικογενείας
του.

Ό μεταστάς εις Κύριον άφήκε χήραν σύζυ-
γον και τρία τέκνα.

Η Farel άπευθύνει τα πλέον ελίκρινη και
εγκάρδια συλλυπητήρια της εις την βαρυν-
πούσαν οικογένειαν ευχόμενη την έξ Ύψους πα-
ραμυσάν.

Επίσης βαθύτατα συλλυπητήρια άπευθύνει
ή Διεύθυνσις και ή Άρχισυνταξία του περιοδι-
κού μας.

είναι έπεικής στόν φίλο μας πρωταγω-
νιστή...

Σε δυό ημέρες νάτος αναϊδέστατος ό
δραματικός καλλιτέχνης και υποψήφιος
γιατρός του γλυκού νερού, που κατα-
φάνει στο Πανεπιστήμιο για να εξετα-
σθή από τόν καθηγητή. Ήταν βέβαιος
πὸς ό γυιός του τόν είχε καταλλήλως
ψήσει να είναι έπεικής και ήξερε πὸς
με τα λιμά θα τόν τουμπάριζε να του
δώση έστω και ένα μικρό βαθμό να πε-
ράση.

Να «εξετασθή», μα τί θαλέγεν, ένας
Θεός μονάχα έγνώριζε!

Ό φίλος μας λοιπόν άφου πήρε ύφος
μισοκακόμοιρου ντροπαλού μαθητού, πα-
ρουσιάστηκε έμπρός στόν καθηγητή. Του
είπε το όνομά του και περίμενε την πρώ-
την έρώτησι.

Η πρώτη έρώτησις του καθηγητού,
που τόν θυμήθηκε άμέσως ήταν φυσικά
πολύ εύκολη. Ό καμένος ό καθηγητής
ήταν άποφασισμένος με δυό τρεις ά-
πλούστατες έρωτήσεις, να ξεφορτωθή το
φίλο του γυιού του και να τόν «περάση»
αλλά το... κούτσουρο ό φίλος μας δεν
άπνήτησε.

Ό καθηγητής του κάνει και δεύτερη
έρώτησι, πιό εύκολη αυτή τη φορά, για
να τόν διευκολύνη περισσότερο, αλλά
και πάλι ό φίλος μας... δεν άπνήτησε.
Κόμπιασε, ξανακόμπιασε μα τίποτα.

Ό καθηγητής τότε προφανώς στενο-
χωρημένος του κάνει και τρίτη έρώτησι
μα και στην τρίτη... ό φοιτητής μας
«έπανελάβε»... και πάλιν σιωπήν!...

Ό καθηγητής τότε γίνεται έξω φρε-
νών και με θυμό του λέει.

— Τέλος πάντων πέστε μου... τί
ξέρετε πούρβατε εδώ να σας ξεε-
τάσω;

Η σιωπή διακόπτεται και ό φίλος
μας άπαντά αναϊδέστατα.

— Τί ξέρω; Τόν γυιό σας ξέρω κύριε
καθηγητά!

Τό φινάλε είναι γνωστόν. Ό καθηγη-
τής γέλασε μεν με την καλαμπουροειδή
άπάντησι του φοιτητού, μα τόν άπέρρι-
ψε με όλο του το δίκιο και από τότε ό
πρωταγωνιστής μας δεν ξανακανε την
άπόπειρα να σκεφθή να πάρη δίπλωμα
Ιατρικής.

Πήρε όμως «δίπλωμα» της Δραματι-
κής Σχολής και βγήκε άσσοσ του Έλ-
ληνικού θεάτρου αλλά Ιατρός... όχι!
Μόνο που κάπου κάπου τόν Ιατρό τόν
κάνει από σκηνης με μεγάλη έπιτυχία
όταν υποδύεται ρόλο «γιατρού» σε διά-
φορα δραματικά έργα!...

ΣΠΕΤ.

Χορηγείσθε την **Spasmolyzin** 'Επί ΣΠΑΣΜΟΝ
πυλώρας και κύστεως, σπαστικής και μεμβρανώδους κοιλίτιδος, κοιλικών του νε-
φρού, ουσπάσεως χολαγωγών πόρων, χρόνιας χολοκυτίτιδος, υπερκλυωσφρίας, ξί-
κους του στομάχου και δωδεκαδακτύλου, διαταραχών του νευροφυτικού συστήματος.

ΟΠΟΥ ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ
ΤΟ ΑΣΒΕΣΤΙΟΝ
ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΟΝ

DECAL

Η ΜΟΝΗ ΣΚΕΥΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΟΠΟΙΑΝ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΟΧΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΜΕΤΑ ΤΩ ΑΣΒΕΣΤΙΩ Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ D

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΙΑ

ΕΦΤΑ ολόκληρους μήνες υπηρετούσε στο στρατό ο λοχίας Νίκος 'Ατυχίδης κι' ως τα σήμερα δεν κατάφερε να πάρη καμμία άδεια. Τώχρε μεράκι να πάη στο χωριό του με τα στρατιωτικά, να τόν δη ή Μάρω με τα γαλόνια τού λοχία.

— «Θά κάνω τόν άρρωστο — συλλογίστηκε — για λίγες μέρες, θά μπώ στο άναρρωτήριο και μετά θά τσακώσω τήν άναρρωτική».

Τήν ίδια μέρα κι' όλας παρουσιάστηκε στο γιατρό τού συντάγματος και με προσποιητό ύφος άρρώστου τόν παρακάλεσε να τού ύπογράψη είσιτήριο για τόν άναρρωτήριο. Σε λίγο ο 'Ατυχίδης βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ένα μαλακό κρεβάτι και προσπαθούσε να όνειρευτή τόν πανηγύρι στο χωριό και τόν έαυτό του σέρνοντας τόν χορό μαζί με τήν Μάρω του...

Τήν ίδια μέρα όμως κάποιος «δάκτυλος» αντίθετος πρós τά «συμφέροντα» τού 'Ατυχίδη πληροφορήσε τόν λοχαγό του για τήν είσοδό του στο άναρρωτήριο. Τότε ο λοχαγός σκέφτηκε να τού σκαρώση μιá φάρσα πού θα τήν θυμάταν σ' όλη του τή ζωή...

Τήν άλλη μέρα ο γιατρός, αφού προηγουμένως είχε συνενωθή με τόν λοχαγό τού 'Ατυχίδη, έκανε τήν τακτική επίσκεψη στους θαλάμους τών ασθενών. Φθάνοντας στο κρεβάτι τού 'Ατυχίδη, παίρνει ύφος σοβαρό και τού λέει:

— «Δέν μου είπες έσύ λοχία, τί έχεις; τί αισθάνεσαι;»

Ο 'Ατυχίδης τά χάνει και τραυλίζοντας άπαντά στόν γιατρό:

— «Τί νάχω κύρ γιατρέ μου, άρ... άρρωστος είμαι, μ' έχει ζουρλάνει ο πυρετός».

— Καλά, βάλε τόν θερμόμετρο να δώ τόν πυρετό σου — τού ξανάπε ο γιατρός δίνοντάς του συγχρόνως τόν γνωστό κρυστάλλινο πραγματάκι πού ένοχοποιεί τήν υγείαν μας.

— Δώσε μου τόν θερμόμετρο — τού λέει ο γιατρός ενώ μόλις μπορεί να συγκρατήση τά γέλια του — Μ... μ... μ... βλέπω ότι δέν είσαι καθόλου καλά. 38 και 4 δέν είναι εύκαταφρόνητος πυρετός. Για βγάλε έξω τήν γλώσσα σου. Κι' αυτή άσπρη είναι. Γύρισε τώρα να σε κυτάξω... 'Ανάπνεε, βαθείά, πιό βαθειά. Βήξε, ξανά βήξε και να λές συνεχώς τόν αριθμό 33...

Ο 'Ατυχίδης άκουγε όλα αυτά και έκτελούσε τίς διαταγές τού γιατρού ενώ είχε πιστέψει κι' ο ίδιος πώς κάτι σοβαρό τού συμβαίνει.

— Λοιπόν άκου λοχία, — συνεχίζει ο γιατρός με τόν ίδιο πάντα σοβαρό ύφος, — δυστυχώς ή κατάσταση σου είναι λίαν σοβαρά. Έχεις διπλή...

βρογχοπνευμονία. Χρειάζεται λοιπόν όπως καταλαβαίνεις μεγάλη προσοχή...

Ο 'Ατυχίδης έτρεμε μέσα άπ' τήν κουβέρτα και δέν ήξερε τί να πη.

— Αύστηρά δάιτα. Γάλα, γιαούρτι. Τό θράδυ δυό βεντούζες κοφτές!! και βαρειά σκεπάσματα!!!

Ο 'Ατυχίδης είχε λιποθυμίσει στο άκουσμα όλων αυτών τών τρομερών κυρώσεων πού τού επέβαλλε ο σκληρός δικαστής τής υγείας κι' όταν συνήλθε βρισκόταν κάτω άπό τέσσερις! βαρειές κουβέρτες πνιγμένος στόν ιδρώτα. Και τί έποχή 23 Ιουνίου!!!

ΤΙ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ
ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

(Συνέχεια από σελίδα 29η)

τήν πρόνοια να τούς ειδοποιήστε έγκαιρα, αλλά τούς αφήσατε να πληροφορηθούν τυχαίως τήν άρρώστειά σας κι' έτσι στερηθήκατε μιá συντροφιά, τής οποίας δέν αισθανθήκατε τήν ανάγκη να σας έλειτουργή υπηρεσίες, πού και μόνο γιατί σας προτείνονται σας είναι άφορητα ένοχλητικές.

Κατά τά άλλα οι έπισκέπτες πλησιάζουν τόν κρεβάτι σας με διαφορετικούς ή καθένας τρόπους. Τό μειδιάμα τής ένθαρρύνσεως είναι ή πιό συνηθισμένη τους έκφρασις. Παρηγορητές με πεποιθησι.

— Τί φρεσκάδες είναι αυτές! 'Αρρωστος είσαι παιδί μου; 'Αρρώστεια' να σου πετύχη!

Ξοδεύεται σε χαριεντισμούς πού σας είναι άνυπόφοροι, έξαντλείται σε ένθαρρύνσεις πού σας νευριάζουν και πριν άκόμα πληροφορηθή άπό τί πάσχετε, σας υπόσχετε ότι ως αύριον τόν πρωί θα είσθε περδίκι.

Διαφορετικό είναι τόν σύστημα τού έπομένου έπισκέπτη σας. Τί φοβερά πράγματα βλέπει στη μορφή σας και σταματά πανικόβλητος στο κατώφλι σας; Τίς τελευταίες σας στιγμές διανύετε και δέ σας τόν λένε; Τόσο σας μεταμόρφωσε ή άρρώστεια ώστε να ένσπείρετε τόν τρόμο; Τόν δέχεσθε γελαστός, σας χαιρετά άπελπισμένος.

— Τί ήταν αυτό πάλι! Έσένα ήταν να θρή άδελφέ μου;

Πάρτε τόν άπόφασι και μη ματαιοπονείτε. Όπως κι' αν τά κάνετε δέν πρόκειται να εύχαριστήσετε τόν άνθρωπό σας. Άλλά μην άπελπίζεσθε. Θάρρη και κάποτε ή δική σας σειρά. Θα σημάνη ή ώρα πού θα γίνετε καλά για να πάρουν τήν όριζοντία θέσι οι σημερινοί έπισκέπτες σας και υγιής έσείς να τούς έκδικηθήτε με τά ίδια άκριβώς μέσα πού και εκείνοι σας έβασάνισαν.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο 'Ατυχίδης δέν βάσταξε άλλο. Πεταί με μιás τίς κουβέρτες κι' όπως ήταν με τά... έσώρρουχα βγήκε έξω στο προαύλιο τών στρατώνων. Άπό πίσω του έτρεχαν δυό νοσοκόμοι για να τόν πιάσουν. Όλοι οι στρατιώτες είχαν μαζευτή εκεί τριγύρω σκασμένοι στα γέλια ενώ ο 'Ατυχίδης εξακολουθούσε να τρέχη φωνάζοντας συγχρόνως. «Δέν έχω τίποτα... είμαι καλά». Μετά άπό λίγο ο 'Ατυχίδης πιασμένος άπ' τούς δυό νοσοκόμους βρισκόταν με τήν άστεία περιβολή του μπρός στο λοχαγό του. Ο λοχαγός συγκρατώντας τά γέλια του πού πήγαιναν να τόν πνίξουν άκούγε τίς δικαιολογίες τού λοχία ή όποιος τελικά όμολόγησε γιατί μπήκε στο άναρρωτήριο. Άφού τελείωσε τήν άπολογία του ο 'Ατυχίδης ο λοχαγός θέλοντας να δώση ένα άκόμη πιό κωμικοτραγικό τέλος σ' αυτήν τήν ύπόθεσι, παίρνει ύφος αύστηρό και λέει στόν 'Ατυχίδη.

«Αύστηρά άπομόνωσις στο πειθαρχείο μέχρι να περάσης άπό στρατοδικείο διότι έσκέφτης να εξαπατήσης τόν στρατόν με σκοπό να άποσπάσης άδεια. Η ποινή δέ πού θα σου έπιβληθή άπό τόν στρατοδικείο θα είναι άσφαλώς... πάνω άπό θάνατο».

Ο 'Ατυχίδης λιποθυμούσε για δεύτερη φορά...

ΤΙ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ
ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

(Συνέχεια από σελίδα 9η)

λεις να με περάσης για τρελλή; για να με κλείσης έπειτα στο φρενοκομείο και να μωρής να όργιάζης έλευθερα...

Ωστε έτσι λοιπόν; Είμαι τρελλή; Νά! Και τόν πιάτο με τή μαρμελάδα διέγραψε μιá καμπύλη στόν αέρα κι' ήρθε να σπάση επάνω μου.

Τόν φρεσκοσιδερωμένο άσπρο κοστούμι έγινε χάλια κι' εγώ έξω φρενών!

— Είσαι τρελλή! τρελλή, θεότρελλη! Έλεγα συνεχώς νευριασμένος.

Σε μιá ώρα είχαμε συνέλθει και οι δυό μας. Φυσικά εγώ φορούσα άλλο κοστούμι.

— Δέν στώλεγα, μου είπε ή γυναίκα μου. Να πού τόν άσπρο κοστούμι σου λερώθηκε σήμερα!

Τήν κύτταξα και χωρίς να θέλω έμειδίασα. Τόν ίδιο έκανε κι' αυτή!

— Έλα να σε φιλήσω, τής είπα, άλλα άπό αύριο θα σ' αρχίσω μιá θεραπεία τών νεύρων σου!

Ο Ψυχίατρος Ρ. Κ.

ΕΠΙ

- ★ Διαρροιών πάσης φύσεως, ένηλίκων και παιδών
- ★ Βακτηριδιακής δυσεντερίας
- ★ Έντεριτίδων
- ★ Κολιτίδων
- ★ Υπερχλωρυδρίας
- ★ Έλκους στομάχου και δωδεκαδακτύλου κ.λ.π.

Χορηγήσατε τόν ΝΕΟΝ μας παρασκεύασμα

PECTOSAN

GRANULES LIAN EYXAPISTOY ΓΕΥΣΕΩΣ

Αποτελεί τόν πλέον έπιτυχή συνδυασμόν:

- ★ Φαρμακευτικής πηκτίνης μήλων
- ★ Κολλοειδούς ύδροξειδίου τού άλουμινίου
- ★ Κολλοειδούς ένύδρου πυριτικού άλουμινίου και
- ★ Φαινολοσουλφονικού ψευδαργύρου

ΔΕΝ παρουσιάζει τά γνωστά μειονεκτήματα τής διá σουλφογουανιδίνης θεραπείας (κατακρήμνιαις αλάτων — άπόφραξις σωληναρίου τού νεφρού — τοξικώσεις — άναφυλαξία — έρεθισμός τού ήπατικού κυττάρου).

ΕΠΡΟΣΤΕΦΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

SÉDOFLORINE

ΠΡΟΣ ΠΑΣΑΝ ΑΛΛΗΝ ΠΑΡΕΜΦΕΡΗ ΣΚΕΥΑΣΙΑΝ

Για τούτο έχει και **ΑΝΩΤΕΡΑ** θεραπευτικά άποτελέσματα. **Επί πλείον είναι ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ.**

Υπογραμμίζετε εις τας συνταγάς σας τήν συνταγήν **SÉDOflorine.**

Δοκιμάσατε τὴν Θερα- πευτικὴν αὐτὴν εἰς τοὺς ἐλκοπαθεῖς πελάτας σας.

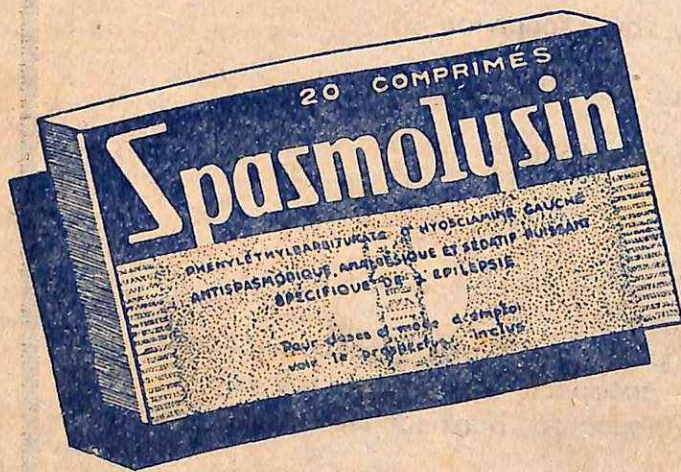
Νεώταται Ἀμερικανικαὶ ἐργασίαι ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου ὀφείλονται εἰς ὑπερδιέγερσιν τοῦ πνευμονογαστρικοῦ τοῦ νευροφυτικού συστήματος, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς ὑπερέκκρισιν καὶ αὐξήσιν τῆς περισταλτικότητος τοῦ στομάχου.

Μία συντηρητικὴ θεραπεία με ἄριστα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς συνεχούς χορηγήσεως φαρμάκων δρῶντων ἀνασταλτικῶς ἐπὶ τῆς διεγέρσεως τοῦ παρασυμπαθητικοῦ καὶ συνεπῶς ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς κινητικότητος τοῦ στομάχου.

Ἡ SPASMOLYSIN δοκιμασθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἔλκους τοῦ στομάχου καὶ δωδεκαδακτύλου, ἀπέδειξεν, ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή τῶν ἐν λόγω παθήσεων.

Χορηγήσατε ἀνὰ ἓν δισκίον μίαν ὥραν μετὰ τὰ δύο κύρια γεύματα ἢ 1 δισκίον ἀνὰ ἑξάωρον ἀκριβῶς, (π.χ. 8 π.μ., 2 μ.μ., 8 μ.μ., 2 π.μ.).

ἡ Spasmolysin εἶναι ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ

Ὡς σπασμολυτικὸν καὶ καταπραϋντικὸν φάρμακον ἐπὶ:
Σπασμῶν τοῦ πυλῶρου, κολικοῦ τῶν ἐντέρων, σπαστικῆς
κολίτιδος, δυσκοιλιότητος, συσπάσεων χολοκυστίτιδος, χολιθιάσεως, κολικοῦ τῆς σφύρης, νυκτερινῆς ἀνουρήσεως, σπαστικῆς κυστίτιδος, ἐπιδύων ρήσεων, ἀσθματος, ναυτίας καὶ ἐπιληψίας. Τέλος ἐπὶ νευροσπαστικῆς νόσου τοῦ Πάρκινσον καὶ ἐπὶ ὑπερτάσεως.